

BUSHMAIL

Esther, correspondent buitenland

Feeling good

Met als doel de cheetahs in Zimbabwe te behouden, heeft Esther van der Meer, samen met haar man Hans, Cheetah Conservation Project Zimbabwe opgericht. Esther en Hans hebben de afgelopen jaren door Zimbabwe gereisd om de cheetah populatie in kaart te brengen. Regelmatig schrijft Esther in Biotechniek over haar belevenissen in de bush. Nieuwsgierig geworden?

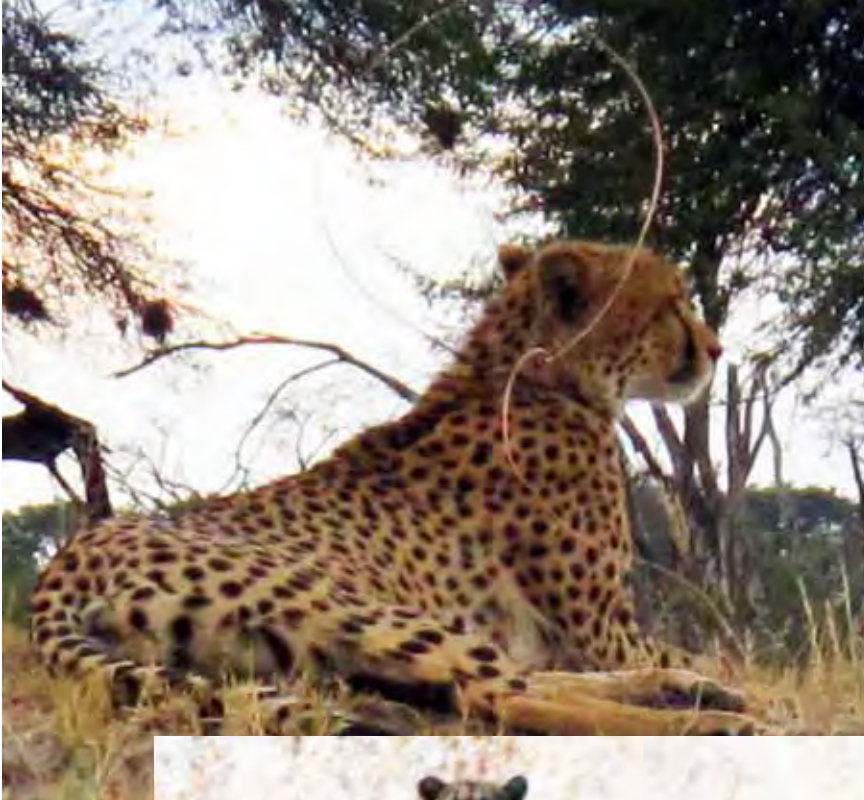
Surf naar www.cheetahzimbabwe.org of facebook.com/CheetahZimbabwe voor meer informatie over haar onderzoek.

Vertrek uit de bush

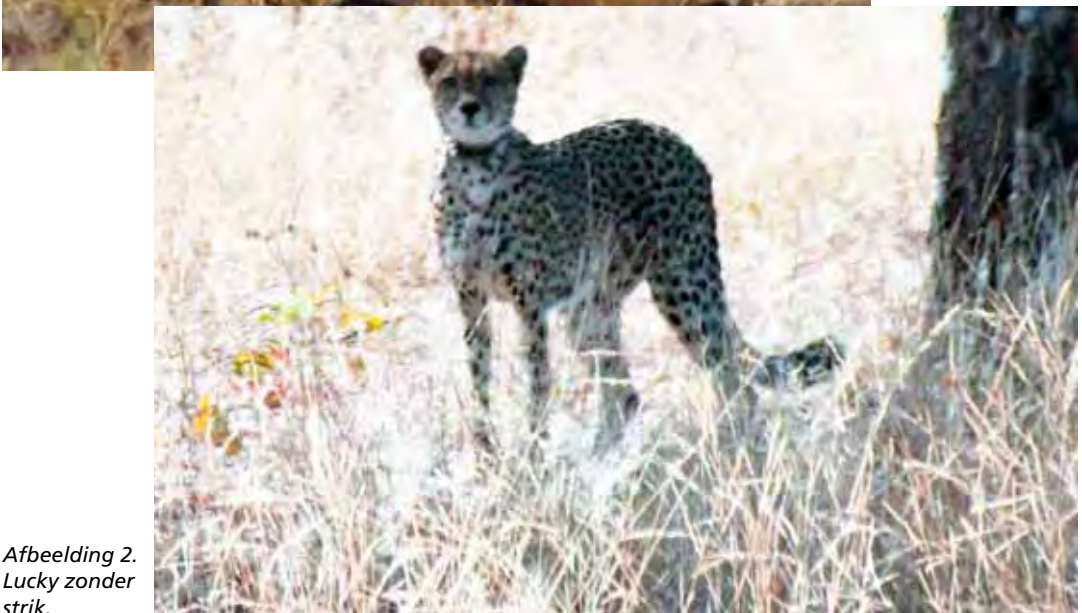
Tja, de afgelopen weken zijn niet makkelijk geweest, spullen verkopen, huis opzeggen, afscheid nemen van vrienden en ondertussen heel hard werken om ons cheetah rapport (met de resultaten van onze driejarige survey) af te krijgen voordat we Zimbabwe verlaten. Zo nu en dan probeer ik dan wat afleiding te krijgen door op internet de krant te lezen. Helaas wordt daar over het algemeen ook niet echt vrolijk van. Drama's, ellende, verdriet, waar gaat deze wereld toch naartoe, verzucht ik vaak voor ik het internet weer uit zet. Wat zou het toch leuk zijn om wat meer positief nieuws te horen, zeker in periodes waarin je zelf al niet in een opperbste bui bent. Aangezien ik dat van meer mensen om ons heen hoor, heb ik besloten om deze bushmail vandaag nou eens niet te wijden aan ons vertrek uit Zimbabwe maar aan twee 'feeling good' momenten van de afgelopen maand waar je zeker een warm gevoel aan over gaat houden.

Lucky

Om dit verhaal te beginnen moet ik toch even refereren aan ons vertrek. Omdat onze werkvergunning afliep moesten we enkele weken geleden Zimbabwe uit om vervolgens als toerist weer binnen te komen. En dus zaten we een maand in Kasane, een plaatsje in Botswana 80 km van Victoria Falls. Frustrerend, zeker als je vervolgens een melding van een cheetah met een strik krijgt en daar zelf niets aan kunt doen. Gelukkig is er internet, skype en mobiele telefonie. En dus vroegen we alle lodges om hun ogen open te houden tijdens de game drives, en de dierenarts in Hwange om op stand-by te staan voor het geval iemand de cheetah zou zien. En natuurlijk... geen geluk, de enige keer dat dit jonge cheetah vrouwtje nog een keer gezien werd, was het al bijna donker en dus te laat voor de dierenarts om nog iets te kunnen doen. Daarna werd er niets meer van deze cheetah vernomen. Wat een pech, dit jonge vrouwtjes was net bij »

*Afbeelding 1.
Lucky met Strik.*

*Afbeelding 2.
Lucky zonder
strik.*

haar moeder weg en had in theorie nog een heel lang leven voor zich. We baalden enorm en vreesden het ergste, de koperdraad strik om deze cheetah's nek had een enorm lang einde, zo lang dat ze makkelijk ergens achter zou kunnen blijven haken en zichzelf zou kunnen verhangen. Omdat er totaal geen sightings meer binnen kwamen gingen we er eigenlijk vanuit dat dit doemscenario helaas werkelijkheid geworden was. Toen we twee maanden later in Hwange waren kregen we een melding van een toerist dat hij een cheetah met een halsband gezien had. Dat laatste betekende dat het dier waarschijnlijk in nood was, we hebben immers geen cheetah's met halsbanden en als mensen denken een halsband te zien is dat dus meestal de wond van een strik. Met kloppend hart reden we richting de plek waar de cheetah gezien was, hopende dat we in ieder geval een glimp van het dier te zien zouden krijgen zodat we konden bepalen hoe groot de schade was.

‘Daar ligt ie’ wees Hans. In de Landrover naast ons zaten Peter en John door hun verrekijker de bosjes in te turen. Het duurde even voor ik het zag, maar daar onder de boom in de schaduw lag toch echt een cheetah. Hoewel er inderdaad een wond om de cheetah’s nek te zien was, was het moeilijk te zien of er nog een strik omheen zat. Soms breekt zo’n lange draad namelijk af maar blijft het stuk om de nek zitten. ‘Je gaat dit niet geloven maar ik denk dat het het vrouwtje van twee maanden geleden is’, zei Hans. Dat was, na twee maanden, zeker moeilijk te geloven, temeer omdat de plek waar we nu naar de cheetah stonden te kijken 35 km van de plek waar de cheetah met de strik gezien was, verwijderd was. Hans besloot naar het huis te rijden om op de computer de foto’s van de toerist met de foto’s in onze data base te vergelijken. Al snel belde hij met het goede nieuws dat de cheetah waar ik naar stond te kijken inderdaad dezelfde cheetah was en het er op leek dat de strik niet langer om haar nek zat. Om het zekere voor het onzekere te nemen reden Peter en John met hun auto door de bosjes dichterbij de cheetah toe. Inderdaad, geen strik, wel een goed helende wond! Wat een geluk!!! Normaal geven we onze studie dieren geen naam maar in dit geval hebben we een uitzondering gemaakt en dit cheetah vrouwtje Lucky genoemd.

En ze leefde nog lang en gelukkig...

De witte eenhoorn

Nog een mooi op waarheid gebaseerd sprookje. Tijdens onze cheetah survey kwamen we op de meest vreemde plekken terecht om mensen te interviewen over de wilde dieren in hun omgeving. Zo ook bij de houtzagerij van de Gwaai Forestry, een houtplantage met een groot inheems bos. Aangezien we in dat gebied aardig wat mensen moesten interviewen waren we niet op tijd klaar om nog naar een andere plek te rijden, en dus zat er niets anders op dan naast het Forestry kantoor onze tent op te zetten. Die nacht werd ik wakker van geproest naast de tent, in de schaduw van de lamp zag ik een langgerekte paard-achtige schaduw voorbij lopen. ‘Psst, Hans, er loopt een zebra naast de tent’ stootte ik Hans aan. ‘Ja, tuurlijk, ga nou maar slapen’ was het enigszins geïrriteerde antwoord. De volgende ochtend werden we al vroeg gewekt door het geluid van tientallen vogeltjes en de geur van bomen. Ik ritste de tent open en stond oog in oog met een... eenhoorn?!! Nee, er zat geen hoorn op haar hoofd, maar dit grote witte paard was wel het laatste wat ik in een Zimbabwaans bos verwacht had. Voorzichtig probeerde ik al pratend dichterbij dit dier te komen, het paard bedacht zich geen twee keer en maakte zich snel uit de voeten.

Natuurlijk was mijn nieuwsgierigheid gewekt en dus vroeg ik wat mensen wat het verhaal achter het paard was. Jaren geleden werden er te paard antistroperij patrouilles uitgevoerd. Op een goed moment werden de paarden door ziekte of roofdieren (er zijn volgens goed Zimbabwaans gebruik verschillende versies van dit verhaal) geveld, op dit ene toen nog veulen na. Het dier was oud genoeg om zelf te overleven maar was nooit getraind en werd naarmate de tijd vorderde steeds schuwer tot op het punt dat het volledig onbenaderbaar was. Het paard was inmiddels vijf jaar oud, zocht zelf haar eten en was slim genoeg om niet door roofdieren opgegeten te worden. Natuurlijk blijft zo’n verhaal je bij en toen een kennis van ons paarden zocht om paardrijd safari’s in Hwange te organiseren, noemde ik grappend dat er nog een gratis paard in de Gwaai rond liep.

Nooit meer alleen

Niets meer over gehoord, tot deze kennis ons een paar maanden geleden liet weten dat er een bijzonder paard bij haar op stal stond. Eenmaal in Hwange gingen we op bezoek, en daar tussen de andere paarden stond... ons grote witte paard! Toen nog iemand het paard in de Gwaai genoemd had, had onze kennis besloten om met haar paardenverzorger en een trailer poolshoogte te gaan nemen. Bij Forestry waren ze het dier liever kwijt dan rijk, dus als ze het konden van- »

Afbeelding 3. Esther met haar witte eenhoorn

gen mochten ze het hebben. Wat ze ook probeerden ze konden niet dichtbij komen. En dus had Steven, de paardenverzorger, bij de waterplaats op de loer gelegen tot het dier kwam drinken en een lasso om haar nek gegooid. Vervolgens waren er vier man nodig om het dier aan een boom te binden voor Steven het een injectie met verdovingsmiddel kon geven. Ze hebben het dier de trailer ingeduid en zijn als een gek naar Hwange gereden, bang dat het verdovingsmiddel onderweg uit zou werken en het paard zich een weg uit de trailer zou schoppen.

Dat gebeurde gelukkig niet. Toen het dier bijkwam en ineens tussen de andere paarden stond wist ze niet wat haar overkwam. Letterlijk, want door het jaren alleen leven, wist het arme dier de eerste weken niet hoe het zich als paard moest gedragen. Natuurlijk trok dat bij en nu wil ze niet meer zonder de anderen en breekt de stal uit als ze alleen gelaten wordt. Gelukkig was het dier snel weer gewend aan mensen en kan ze inmiddels zelfs bereden worden. Niet meer alleen in het bos je eten bij elkaar zoeken en schichtig mensen en wilde dieren uit de weg gaan. Gezellig op stal met andere paarden hooi en biks eten en elke dag met z'n allen op safari met een ruiter die de wilde dieren van je vandaan houdt. Een veel beter leven voor een sociaal dier als een paard.

En ze leefde nog lang en gelukkig...

Dat zijn toch verhalen waar je een kerstgevoel bij krijgt! Fijne feestdagen allemaal, dat jullie in het nieuwe jaar maar veel feel good momenten mogen beleven.

«